

Arrest

nr. 79 896 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. SOUDANT en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Ethiopische nationaliteit, bent moslim en bent langs vaderszijde Tigray – Oromo en langs moederszijde Amhaars van etnie. U bent geboren op 18 oktober 1970 in Alamata.

Op 19 oktober 2010 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Op 22 december 2010 werd u ten gronde gehoord door het CGVS en op 24 januari 2011 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling gegeven. U tekende op 25 februari 2011 beroep aan tegen deze beslissing. Op 1 juni 2011 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bevestigende beslissing tot weigering van

de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U keerde niet terug naar uw land van oorsprong.

Op 23 juni 2011 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U legde nieuwe elementen voor bij de DVZ om uw asielrelaas te staven, namelijk een brief van de Ethiopische politiediensten dd. 31 mei 2010 (23/9/2002 Ethiopische Kalender (hierna EK)) en uw Kebele Card (nummer onleesbaar).

B. Motivering

Uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde, blijken onvoldoende te zijn om een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag de Commissaris-generaal op 24 januari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam, daar geen geloof gehecht werd aan uw vermeende betrokkenheid bij de politieke oppositiepartijen Kinijit en ANRDF, noch aan uw bewering dat men u beschuldigde van betrokkenheid bij een bomaanslag op 28 mei 2010 en bijgevolg aan de vervolging die u omwille van deze feiten ondergaan zou hebben. U tekende op 25 februari 2011 beroep aan tegen deze beslissing en op 1 juni 2011 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Voor wat de materiële bewijzen en verklaringen betreft die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aanbracht, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

U verklaarde dat u uw schoonbroer N.M.(...) kort nadat u de negatieve beslissing (inzake uw eerste asielaanvraag) kreeg, probeerde te contacteren om de documenten te verkrijgen die u bij uw tweede asielaanvraag neerlegde. Toen de dossierbehandelaar u vroeg waarom u zolang wachtte om hem te contacteren om documenten te vragen, gaf u vaag aan dat u geen andere keuze had en dat u druk moest leggen om documenten te krijgen om uw asielaanvraag te ondersteunen (gehoor CGVS, p.3). Het feit dat u zolang wachtte om uw schoonbroer N.M.(...) te contacteren, relativeert uw beweerde vrees voor vervolging.

Betreffende de door u neergelegde Kebele Card (N°2367/03) verklaarde u dat uw schoonbroer N.M.(...) ze vond in uw huis dat helemaal overhoop lag door drie eerdere huiszoekingen. U gaf verder aan dat u de Kebele Card ontving nadat u de negatieve beslissing (bij uw eerste asielaanvraag) kreeg en dat u ze ook voorlegde bij de RVV (gehoor CGVS, p.5). De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde Kebele Card toont slechts uw identiteit aan, welke niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken.

Betreffende de door u neergelegde brief van de politie (dd. 31 mei 2010 (23/9/2002 EK)) dient te worden opgemerkt dat er in de brief verwezen wordt naar politieke activiteiten tegen de Ethiopische regering waarbij u betrokken geweest zou zijn – zaken die u reeds bij uw eerste asielaanvraag aanhaalde – en dat daarom de nodige acties tegen u ondernomen zullen worden, waar u ook bent (gehoor CGVS, p.5). Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde stukken te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is, daar reeds eerder geen geloof gehecht werd aan uw vermeende betrokkenheid bij de politieke oppositiepartijen Kinijit en ANRDF en de bomaanslag op 28 mei 2010 (supra).

Uit dit alles blijkt dat de nieuwe elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève. Er dient eveneens vastgesteld te worden dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kunt beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees

bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de vorige asielaanvraag.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

2.2. Verzoeker stelt dat hij, ondanks grote moeilijkheden om familie en kennissen te contacteren in het land van herkomst, een brief van de Ethiopische politie dd. 31/05/2010 (dd.23/09/2002-E.K.) (zie gehoorverslag CGVS dd. 08/11/2011, p.6-7) heeft bekomen. Op basis hiervan heeft hij een tweede asielaanvraag ingediend ter staving van zijn oorspronkelijk asielrelaas. In deze brief wordt verwezen naar politieke activiteiten tegen de Ethiopische regering, hetgeen zijn asielrelaas staft. Verzoeker gaf een coherente uitleg betreffende de brief van de politie. Vervolgens verwijst verzoeker naar de vertaling van deze brief (zie gehoorverslag CGVS dd.08/11/2011 p.6-7). Verzoeker heeft op een duidelijke en coherente wijze uitgelegd waarom het voor hem moeilijk geweest is om deze documenten te verkrijgen en waarom hij deze niet eerder had kunnen bekomen. De onwil van zijn schoonbroer om hem te helpen kan hem niet toegerekend worden. Zowel tijdens het gehoor als in de bestreden beslissing werden er geen twijfels geuit over de authenticiteit van de brief van de politie. Het Commissariaat-generaal heeft evenmin in de vorm of in de inhoud van die brief elementen vastgesteld waaruit getwijfeld zou kunnen worden aan de authenticiteit ervan. Het Commissariaat-generaal heeft geen concrete elementen opgeworpen waardoor het aannemelijk is dat de brief in kwestie niet van de Ethiopische politie zou komen. Uit het administratief dossier blijkt ook dat het Commissariaat-generaal de inhoud en de vorm van de brief niet geconfronteerd heeft met beschikbare documentatie of informatiebronnen. In het dossier vindt men enkel een conversatietabel voor kalenders. Er werd zelfs niet onderzocht of een dergelijke brief al dan niet van de Ethiopische autoriteiten zou kunnen komen. Er wordt evenwel niet getwijfeld aan de authenticiteit van deze brief. Hieruit kan dus redelijk afgeleid worden dat het Commissariaat-generaal de brief van de Ethiopische als echt beschouwt.

De Raad stelt vast dat verzoeker als nieuw element een brief van de Ethiopische politie voorlegt en een Kebele Card.

De bestreden beslissing stelt: *"Betreffende de door u neergelegde Kebele Card (N°2367/03) verklaarde u dat uw schoonbroer N.M.(...) ze vond in uw huis dat helemaal overhoop lag door drie eerdere huiszoekingen. U gaf verder aan dat u de Kebele Card ontving nadat u de negatieve beslissing (bij uw eerste asielaanvraag) kreeg en dat u ze ook voorlegde bij de RVV (gehoor CGVS, p.5). De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde Kebele Card toont slechts uw identiteit aan, welke niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken."* Dit wordt door verzoeker niet betwist. De Raad schaaft zich achter dit motief.

De bestreden beslissing stelt verder: *"Betreffende de door u neergelegde brief van de politie (dd. 31 mei 2010 (23/9/2002 EK)) dient te worden opgemerkt dat er in de brief verwezen wordt naar politieke activiteiten tegen de Ethiopische regering waarbij u betrokken geweest zou zijn – zaken die u reeds bij uw eerste asielaanvraag aanhaalde – en dat daarom de nodige acties tegen u ondernomen zullen worden, waar u ook bent (gehoor CGVS, p.5). Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde stukken te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is, daar reeds eerder geen geloof gehecht werd aan uw vermeende*

betrokkenheid bij de politieke oppositiepartijen Kinijit en ANRDF en de bomaanslag op 28 mei 2010 (supra)."

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011) en blijkt uit het bovenvermeld arrest van de Raad van 1 juni 2011 dat bekleed is met het gezag van gewijsde. Dit stuk heeft geen bewijswaarde.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de voorgelegde brief van de politie een bewijselement is dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat de eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.3. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing aangetast is door een grote tegenstrijdigheid. Door gebrek aan bewijzen buiten de wil van de asielzoeker wordt het eerste asielrelaas niet voldoende aangetoond. Verzoeker legt na veel moeite een nieuw stuk voor ter staving van zijn asielrelaas en het Commissariaat-generaal meent er geen geloof aan te kunnen hechten omdat hetzelfde asielrelaas reeds onvoldoende bewezen werd verklaard in de eerste asielaanvraag. De vraag rijst dan ook of het nog zin zou hebben een tweede asielaanvraag in te dienen bij het bekomen van een nieuw stuk. Daar het om eenzelfde asielrelaas gaat, dienden de verklaringen van verzoeker tijdens de eerste en tweede asielaanvraag onderzocht te worden in het licht van het nieuw stuk dat het relaas meent te kunnen staven. Doch het Commissariaat-generaal heeft het nieuw stuk niet geconfronteerd met de tijdens de eerste asielaanvraag afgelegde verklaringen wat enige zin ontnemt aan de voorlegging van een nieuw stuk.

Bij gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas van verzoeker zoals reeds vastgesteld in bovenvermeld arrest van de Raad en bij gebrek aan bewijswaarde diende de commissaris-generaal dit stuk niet te confronteren met de tijdens de eerste asielaanvraag afgelegde verklaringen.

2.4. Verzoeker wijst erop dat zijn politieke betrokkenheid en de beschuldiging van betrokkenheid bij een bomaanslag centraal staan in zijn asielrelaas. De nieuw voorgelegde stukken in de tweede asielaanvraag slaan daar ook op. De kwestieuze brief van de politie is trouwens het gevolg van de politieke betrokkenheid. Niettemin werden er tijdens het gehoor dd. 08/11/2011 geen nieuwe vragen gesteld over zijn politieke betrokkenheid in het licht van de nieuwe stukken. In de bestreden beslissing werd er geen valsheid in geschriften vastgesteld of vermoed. De authenticiteit van de nieuwe stukken werd niet in twijfel gebracht. Doch, werd de politieke betrokkenheid van verzoeker, na voorlegging van de brief van de politie, niet heronderzocht aan de hand van bijkomende vragen. Erger nog, toen verzoeker een element van zijn asielrelaas betreffende zijn politieke betrokkenheid wou rechtzetten naar aanleiding van een materiële vergissing of misverstand, werd hij abrupt onderbroken (zie gehoorverslag CGVS dd. 08/11/2011 p.6). Verzoeker haalt vervolgens nog argumenten aan ter weerlegging van de genomen beslissing dd. 26/01/2011 in zijn eerste asielaanvraag en haalt hiervoor argumenten aan uit het neergelegde verzoekschrift dd. 25/02/2011, onder meer zijn functie van gezondheidspersoneel van het ICRC en zijn kennis over de partij.

De Raad wees er al op dat wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011) en blijkt uit bovenvermeld arrest van de Raad dat bekleed is met het gezag van gewijsde. Het is hiertoe niet vereist dat er valsheid in geschriften vastgesteld of vermoed wordt. De Commissaris-generaal diende dan ook geen bijkomende vragen te stellen met betrekking tot zijn asielrelaas zoals uiteengezet bij zijn eerste asielaanvraag.

2.5. Verzoeker meent dat de vermelde vervolgingen in de brief van de Ethiopische politie dd. 31/05/2010 bevestigd wordt door betrouwbare bronnen zoals het 'Algemeen Ambtsbericht Ethiopië' van december 2010 (stuk 3).

De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.6. 2 Het middel is niet gegrond.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst daarenboven naar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bij terugkeer naar Ethiopië zoals zou blijken uit het Algemeen ambtsbericht Ethiopië van december 2010 dat in bijlage van het verzoekschrift werd neergelegd.

Verzoeker licht niet toe en maakt niet aannemelijk dat hij tot de door hem in zijn verzoekschrift geciteerde categorieën van personen behoort, meer bepaald Ethiopische vluchtelingen uit landen als Djibouti, Sudan, Kenia, Jemen, Somalië en Somaliland of personen uit deze twee laatste landen die door de Ethiopische regering worden verdacht van banden met OLF en ONLF. Wat CUD-activisten of personen die actief waren voor de oppositie tijdens de verkiezingen en demonstraties van 2005 stelt het ambtsbericht (p. 52) dat het risico afhankelijk is van het risicoprofiel en de mate van profilering. Verzoeker heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat hij een CUD-activist of persoon die actief was voor de oppositie tijdens de verkiezingen en demonstraties van 2005 is.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS